

HÓDSÁGHY BÉLA VERSEI.

KI MONDJA MEG.

*Jaj, nem tudom, mi fáj nekem.
A felhő fáj a kék egen?
A messzi nap, ha részegen
Bolyong az égi réteken?
A nyár halála fáj talán?
A sárga lomb az almafán?
A köd, a köd, a szürkesség,
Vagy aminek nincs neve még?*

*Gondoltam, majd kikutatom,
Mi szövi-fonja bánatom?
A forrását megkeresem
Kíváncsin, szépen, könnyesen.
Meggérdek minden szenvedőt,
Letérdelek a jaj előtt,
Ahol egy sóhajt rejt az est,
Vagy egy kicsiny szív fájni kezd,*

*A sok-sok ajtón benyitok,
Besurranok, mint a titok,
Lábujjhegyen és feketén
És száz szívet kilesek én,
És száz szívet megkérdeszek,
A gyóntatójuk én leszek,
Meggérdek tőlük csendesén:
Te sem tudod, ó, mondd, te sem,*

*Ki ülsz itt, sírsz itt, vérezel,
A bánatot ki verte fel?
Ki szövi selymét? langy erét
Mi pókhálózza szertesét?
Hegyekből árad? Légből-é
A szegény, szegény szív fölét?
Vagy mint az őszi permeteg
A poharunkba csepereg,*

*S mi isszuk, isszuk csendben itt
A mákonyát, a mérgeit? . . .
S ha egy sem tudja közülök,
Majd más szívekhez röpülök,*

Csak szállok, szállok társtalan,
A szavaimnak szárnya van,
S megadón, szépen, könnyesen
Mindenkitől megkérdzem:

Ki mondja meg, mi fáj nekem?
A felhő fáj a kék egen?
A messzi nap, ha részegen
Bolyong az égi réteken?
A nyár halála fáj talán?
A sárga lomb az almafán?
Vagy ami bennem felsajog,
Csak én vagyok? Csak én vagyok?

MINT A TÜKÖR.

Nézd, a szelíd est langy vize mennyi ezüsttel özönlík.
Barnán bóbiskolnak a fák, teli fürttel akácunk
Bókol az ablak előtt s ott túl a topáz-sztnű gázláng
Szűri tenyérynki körön beteges fényét a homályba.
Este van, Édes... az utca csitult mélyén vak irammal
Illan a szél... a fehérfalú szerb templom körül ingó
Cserje kísért s a torony karcsún, magasokba feszített
Fejjel nő fölibénk s az eget felsebzi keresztje.
Este van, ah... csupa árny, csupa fény... szárnyas sugarával
Leng a mosolygó hold, megvillan a ház fedelén és
Reng a csukott-szemű utcasoron... halovány örökéző.
Ülj, ide hát, ide, Kedves, az ablak barna nyílásán
Fürge tekintetedet simogatni sietve bocsásd el,
Magsimogatni a bársonyos éjt, a fűszállt, a levélkét
Isten kertjében s a nyugalmat, mely meleg ízzel
Édesedik pihenő testvéreink puha álmán.
Hallod az éji bogár monoton zümjét? Kitértett
Szárnya neszelve suhan a kiserdült lomb sűrűjén át.
Züm... züm... zengi tovább a sötét... züm... zsongja köröttünk
Halkan a megmozdult porszem s odafent a vak úrben
A lobogó csillag... Jaj, hány arcú ez a kórus?
Hány lélek zakatol tehetetlen erői mögött? Tán
Más és más mindig, mit fájni a kérge alá rejt
Itt ez a karcsú akác, mélyült kocsinyommal az úton
A nagyvállú bazalt, vagy a tenger, a gyöngykicsi harmat?
Szólj hozzájuk egész halkan, csak a szónak az árnyát
Ejtsd fölibük, azt is könnyen, pihe módra lebegtesd.
Hátha beszél-nivaló kedvük van? A messze sötétben
Tán elibénk vetköznek, egész közelünkbe simulnak
S mint a tükör, ragyogón mutogatnak a távoli, néma
Istenből valamit... Szólj, Kedves, a rengeteg éjhez...